Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

13. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni 1864.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Arbeide er Gudsdyrkelse.

(Fra „Millennial Star.“)

Det ægte Forbillede paa Menneskelighed er at finde hos Gud. Den oprindelige Tilstand af Menneskets Aand bestaaer i en Forening og et Samfund med Guddommen. I Menneskenes feberagtige Ønsker og ængstelige Omhyggelighed for Livet høre vi en ubevidst Mumlen af en Natur, som har tabt sin oprindelige Ægthed, og deri finde vi en Forklaring over den frygtelige Uenighed, der hersker indbyrdes i de forskjellige Samfund, naar de ere afvegne fra Gud. At faae vort Sinds Evner til at virke i Forening med Gud og at frembringe Harmoni og Fred af dette Chaos af stridende Elementer, er Maalet for vor Tilværelse. Inden denne Virksomhed begynder at yttre sig, er Hjertet tillukket for den Tanke, Attraa og Nidkjærhed, som kun behøver den frie Paavirkning af Guds Aand for at fremkalde dets skjulte Kraft og hæve Sjælen opad til dens Livs sande Regioner. Den store Mængde, som aldrig i sine Tanker, Ønsker og Tilbøieligheder hæver sig hiinsides det Jordiske, vide ikke, hvad Livet er, og har aldrig opdaget, hvad den menneskelige Tilværelse kan blive til i dens høie og herlige Virkelighed. Vi ere altfor tilbøielige til at maale vor Tilværelse her paa Jorden efter dens Varighed, men alene istedetfor at betragte Livet efter dets Vedvaren, skulde vi ogsaa overveie dets Vigtighed, — ikke blot see paa Antallet af dets Dage, men ogsaa paa det Arbeide, vi udføre, og den Kraft, vi udvikle, medens vi ere i vor Prøvestand.

„Vi leve i Virkeligheden ikke Aar, ikke Aandedræt,
I Følelserne vi leve, ikke i Skyggen af en Solskive,
Vi skulle regne Tiden efter Hjertets Pulsslag. Den skal leve,
Der tænker meest, føler ædlest, handler bedst.“

Det Menneske, der tilbringer sin Tilværelse ligesom Dyrene, og hvilket Dag efter Dag staaer op blot for at spise og drikke samt eftertragter den samme tankeløse Rundkreds af Beskjæftigelse og Fornøielser uden en eneste ophøiet Tanke eller

reen aandelig Sindsstemning, — den, som aldrig et eneste Dieblik forunder sin Sjæl at samtale med Gud eller sætte sig i Forbindelse med den udstrakte Verden af Virkeligheder, der omgiver ham, — visseligen er en Saadans Liv i dets virkelige Væsen og sande Betydenhed tabt. Ville vi sammenligne en saadan Opførsel med et Menneskes, hvis Liv er fuldt af Alvor, Høihjertethed og Eftertanke, og som søger at opfylde Maalet for sin Tilværelse, — som ledes af rene Principer og hellige Motiver, — som anvender sine Dage til daadfulde Handlinger, og som neppe een eneste Time vil undlade at benytte sine Evner, fordi han bestandig er gjennemtrængt af Herrens Aand, — naar vi sammenligne hiint Menneskes Liv med dettes, kunne vi da med Tvivl gjøre den Slutning, at det er tomt — et Liv, som ikke er Liv, en Død i Livet — medens det sidst omtalte alene fortjener dette Navn?

„Labore est orare," (Arbeide er Gudsdyrkelse, sagde de gamle Munke. Diemedet af vort Liv bestaaer ikke alene i Priis og Bønner, men i bestandigt, aldrig ophørende Arbeide. Arbeid trofast for at bevare Aanden og understøtte den, ligesom denne Jord er understøttet af Elasticiteten, den svævende Æther, i hvilken den flyder, og hvilken giver den hele Natur sin Glands, sit Liv og sin Skjønhed, — arbeid for Frembringelsen af Sandhed og Retfærdighed, hvilket vil opklare de mørke Timer af Menneskets Liv, vil opreise ham, om han synker i Sorg og Fortvivlelse, og opmuntre ham med Drømme om en tilkommende Edenverden, — det vil berøre hans Sjæl med sine Fingre, indtil den er stemt som en Lyre, paa hvilken hans Hjerte slaaer herlige Toner, medens Dødens Port bekrandses med Blomster, og lig en Helt, der drager igjennem en Triumphbue, gaaer hans seirende Sjæl majestætisk til Himmelen. Den, der saaledes har begyndt at arbeide uden at bekymre sig om Ære og Rygte, har allerede begyndt sin Udødelighed, og naar vi kunne lægge os til Hvile med den Bevidsthed, at vi havde arbeidet alvorligen og opfyldt vor Pligt mod Gud og Mennesker, vilde dette styrke vor Sjæl og tilfredsstille vor udødelige Aand. Vedvarende Uvirksomhed bliver mere uudholdelig end Arbeide, ligesom Møie og Besvær er mindre piinagtig og kjedelig end uforandret og vanærende Magelighed. Der er et Slags Hvile i Naturen, som er at tilskrive Fraværelsen af Kraft, en Hvile formedelst Ubevægelighed — foruden et andet Slags, der beroer paa Udøvelsen af en høiere Magt; til sidstnævnte Stillestaaen hører Ligebevægelsen, der er grundet paa modsatte Virkninger. Saaledes er der ogsaa i Sjælen en Hvile formedelst Forstandens Sløvhed, de skjulte Sindsbevægelser blive stive og udarte til Selvkjærlighed, medens Villien — uvant til Anstrængelse — svækkes. Desuden er der ogsaa et ædlere Slags aandelig Hvile, hvilken ikke er en Følge af Ulyst til Anstrængelse, men er en øiensynlig Virkning af en indvortes Magt. Dette kan i Virkeligheden være overeensstemmende med den rastløse udvortes Virksomhed, uagtet denne ikke er iøinefaldende, medens Aandens Ro og Stilhed maa være Følgerne af en mægtig indre Kraft, der dog i fuldeste Maal udfører sit Arbeide, skjøndt med en saa fuldkommen gjensidig Ligevægt og Harmoni, at det synes for den overfladiske Iagttager at være det samme som Uvirksomhed. Det er blot en almindelig Vildfarelse at maale Kraften — enten i timelig eller aandelig Henseende — efter Gang, Bevægelse eller i det Hele taget efter den udvortes Virksomhed. Der maa anvendes ligesaa megen, om end ikke større Kraft til at frembringe Stilhed som den meest voldsomme udvortes Bevægelse. Hvile

er den høie og vigtige Følge af mangfoldige Magters stadige Virksomhed, idet de forene, rette og blande hverandres Virkninger samt bringer dem i Ligevægt med hverandre. Atmosphærens Presning paa vore Legemer er tilstrækkelig til at sønderrive os Lem for Lem; men paa Grund af den modstridende Magt, som den møder, bevæge vi os og handle ubevidste om dens Tilværelse. Alt, hvad der omringer os i den materielle Verden, ere kraftige Virkninger af et Arbeide, som vilde blive til den frygteligste Strid mellem Naturens Elementer, dersom een eller flere af dem bleve tilladte at virke uforhindrede, eller hvis Ligevægten, der existerer mellem dem, blev forstyrret, om end i nok saa ringe Grad. Disse Virkninger, hvis Karakteer forandres i det Uendelige, og hvis Operationer skee under endeløse Forviklinger, ere forenede i saa fortræffelige Proportioner og ordnede i en saa fuldkommen Ligevægt, at Resultatet deraf er Orden, Harmoni og Naturens Hvile — den herlige Hvile for den materielle Verden; saaledes er ogsaa Aandens Hvile i Lighed med denne. I et ædelt Hjertes Hvile er der en skjult Magt. Den Ro, Fred og hellige Stilhed, der hviler over et provet Sind, har aldeles Intet tilfælles med ligegyldig Uvirksomhed, men det er snarere det sidste Resultat og høieste Udtryk af et mægtigt Arbeide i Sjælen. Der ere ikke i den indre Verden mindre end i den ydre stridende Elementer, som udfordre Vedligeholdelsen af den fuldkomneste Ligevægt iblandt dem indbyrdes for at Orden og Harmoni kunne bevares, og det er Forstyrrelsen af denne Ligevægt samt Ustadigheden af en ubeherstet Aand, hvori man for en stor Deel maa søge Grunden til Menneskenes Elendighed. Den indvortes Ro i Sjælen er Følgen af den endelige Seier over og Undertvingelsen af Mennesket lavere Natur. Dette tilkjendegiver Nærværelsen af et nyt Ordens Princip, Indførelsen af et nyt Element og Forbindelsen mellem de forunderlige Magter i Sjælen. Denne Fred er ikke grundet paa Stillestaaen — men paa Selvbeherskelse. Sjælens Styrke (Graden af den moralske Kraft, som er i den) kan derfor ikke maales, efter hvad den indbefatter, — men efter Styrken af de onde Lidenskaber, som ere blevne overvundne, efter Heftigheden af de Begjerligheder, der ere undertvungne — og endelig efter Styrken af den modstridende Magt af den menneskelige Natur, som er bleven bragt til Underkastelse.

Arbeide er Hvile for den virksomme og kraftige Aand. Der er ikke faa Sjæle af det Slags, hvis Element, i hvilket de finde Ro, er Driftighed, Iver og Udholdenhed. Den ivrige og begeistrede Sjæl, som er sig sin Magt bevidst og glæder sig i Arbeide for at fremskynde det, vil undertiden alene synes at nyde en fuldkommen Ro i en Hvirvel af Forretninger, ligesom Fuglen under dens Flugt synes at hvile paa sine Vinger, medens den i stærkeste Flugt kløver Luften. Den særdeles kraftfulde og rastløse Aand er saa langt fra at søge Ro, at den føler sig ilde tilmode, naar den skal være i stille Uvirksomhed, og det er kun, naar den kan gjøre Brug af sine Evner, ved Udviklingen af dens indre Kraft, ved Anstrængelsen af Tanke og Følelse, at den finder Hvile og føler sig tilfreds. Den Studerendes aandelige Virksomhed for at opfatte eller udgrunde Begreber føles ikke som Arbeide, dersom hans Grandskning bliver anvendt paa en Gjenstand, der i en særdeles høi Grad interesserer Sindet. Med Hensyn til baade det Timelige og Aandelige ville Menneskene, forløste og gjenoprettede ved Evangeliet, naae til det Standpunct af moralsk og intellectuel Ophøielse, at de frivilligen ville gjøre det Gode, med Glæde opfylde sine Pligter og

tjene Gud med fuldkommen Frihed. Der er Intet, der er mere skikket til at frembringe Andagt hos Mennesket — end at være god og at beslitte sig paa at gjøre Godt. Der ufordres en høi Tilskyndelse og en fyrrig Aand til at danne Marmoret eller til at gjøre det første Udkast til en udvortes Skikkelse af menneskelig Skjønhed og Majestæt; men der gives et langt ædlere Arbeide, og som i en hellig Iver er skikket til at danne enhver Evne af den meneskelige Natur — et Arbeide, der udvikler den udødelige Aand inden i det, indtil den bliver et Billede af Alt, hvad der er godt og skjønt. Et guddommeligt Mønster er oprundet inden i Hjertet og en Ild er allerede tændt for at virkeliggjøre det i Sjælen. Ethvert Menneskes Liv fra Vuggen til Graven er en forunderlig Tragedie og ender enten i Ødelæggelse eller Triumph. Hver Dag og Time kan Verden (om den blot vil see efter saadanne Ting) være Vidne til mangen en heltemodig Bestræbelse for at holde sig opreist under Fristelser, Ulykker og trykkende Sorger, der formedelst deres Langvarighed blive utaaleligere, end som Knipper af Brænde bleve opstablede rundt omkring Legemet, og materiel Ild fortærede det indtil Benene. Sandt Heltemod bestaaer ikke alene i dyrisk Mod, der kan bringe en Mand til at søge Skinnet af Hæder ved Kanonens Munding, eller ved Lyset af en udtæret Vagtild at søge den under det store Navn Berømmelse og Ære. Sandhedens Kamp og Seier, endskjøndt den ikke er blodig, er dog den meest uvisnelige, vel ikke i Menneskenes Aarbøger, men i Evighedens Arkiver. Den sande Stridsmand er den, som gaaer frem i Forsvaret af den store Arme, som stræber efter Sandhed og længes efter Frihed. Lig Hercules slaaer han den Nimeiske Løve og skrider til nye Kampe og Seire. Omstændighederne stille sig imod ham paa alle Sider — de optaarne sig omkring ham og true med at knuse ham, dersom han ikke vil opgive sin Hensigt; dog just da knytter han sin Haand fast, bemander sig med en Fasthed lig en Klippes, seer dem dristigen i Ansigtet og siger: „Ved Guds Hjælp trodser jeg Eder.“ Med Rolighed benytter han sin Tid, med Flid udfører han det Arbeide, han har for sig, fuldfører det ene efter det andet og benytter det Hele som Trappetrin, paa hvilke han gaaer frem til nye Bestræbelser og ny Strid, indtil Seieren er fuldkommen. Han staaer som Seierherre og bærer vel Kampens Mærker, men nydende sin Belønning i den glade Bevidsthed, at hans Arbeide har været kronet med Held, idet han selv er bleven bedre og ædlere, visere og lykkeligere samt stærkere efter de svære Kampe, han har havt at udholde, og det vanskelige Arbeide, som har været givet ham at udføre. Dette er ogsaa vor Mission, deri bestaaer vor Storhed, og paa samme Maade ville ogsaa vi modtage vor Herlighed. Der er et mægtigt Værk at udføre — der er en Verden at forløse, der ere Mennesker, som skulle gjenfødes, der er evig Sandhed at udsprede over Jorden; Kjærlighed, Harmoni og Retfærdighed skulle igjen blive bragt tilbage til deres oprindelige Standpunkt, og vi ere kaldte til at være behjælpelige i Udførelsen af dette. Lader os da hæve os over den Taage, i hvilken Menneskene vandre, lader os hæve os til Høiden af Viisdom og Kundskab, bærende i vore Hænder Banneret med den fremmede Indskrift „Excelsior,“ og naar Fredens Morgen engang begynder at oprinde over Menneskeheden, skulle vi blive kronede med evigt Liv og indgaae til „den Hvile, som er tilbage for Guds Folk.“

Bemærkninger af Præs. Daniel H. Wells
i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 6te Marts 1862.
(Fra „Journal of Discourses.")

Jeg føler taknemmelig over at være iblandt Eder i Dag, over at lytte til de Lærdomme, vi nu have hørt, og ved at være forenet med den Hoiestes Hellige. Ligesom vor Broder, som just nu har talt, føler jeg taknemmelig for, at jeg er her og har Deel og Lod i det store Værk, hvormed vi Alle ere beskjæftigede. Dette er et Værk, som er skikket til at tilfredsstille alle retfærdige Ønsker og enhver Evne i det Menneskes Sjæl, hvis Sind er bleven beredt til at modtage Kundskab om de Principer, der føre til evigt Liv og Ophoielse i Guds Rige. Medlemmerne i dette ere stillede paa en Basis eller Grundvold, paa hvilken de kunne uddanne sig selv, indtil de komme i Besiddelse af den Skjønhed og de Egenskaber, som findes hos Gud. Dette Værk er i en bestandig Fremskriden. Vi ere fangede i Verden i Evangeliets Net, da vi vare i samme Stilling som den, i hvilken Folket i alle andre Samfund befinde sig.

Vi befinde os i en Verden, der er fuld af Synd og Uvidenhed, hvor Menneskene ere udartede, hvor vi ere omringede af al den Indflydelse, det Onde udøver, og hvor vi have vore Traditioner tilfælles med den øvrige Deel af Menneskeslægten; Evangeliet er skikket til at forløse os fra alt dette. Fra Alt, hvad der er ondt, saasom Uenighed, Trætte, Strid og ethvert Slags af Synd er vor Religion skikket og bestemt til at frelse og forløse os, dersom vi ville tillade den at gjøre det, idet vi selv benytte os af dens Kraft.

Dette er det Værk, der ligger foran enhver af os som den hoieste Guds Hellige. Dette Privilegium have vi inden i os, om vi foretrække at vedligeholde det.

Der har været sagt af Nogle, at Gud er Sandhed, og jeg formoder, at det er en sand Lærdom, men beviser ikke, at Sandhed er Gud; thi Sandhed — ligesaavel som Kjærlighed, Viisdom og Godhed — er en Egenskab og ikke en Person. Alle disse guddommelige Egenskaber ligge paa vor Sti, de ere strøede rundt omkring os, for at vi kunde tage fat paa dem, og i deres Tendents ere de beregnede paa at forbedre samt ophoie os ligesaavel som Gud. Vi have det Privilegium at indtage en Stilling, i hvilken vi kunne modtage de Velsignelser, som fører til evigt Liv, eller vi kunne nedværdige os selv ved at deeltage i de Ondes Udskeielser og Vederstyggeligheder og Alt, hvad der fører til Fordærvelse og Tilintetgjørelse. Det evige Livs Principer ligge foran os, og baade det Gode og det Onde er tilstede hos os; vi have Magt til at forkaste de gode og sande Principer, eller paa den anden Side have vi ogsaa det Privilegium og den Magt, at vi kunne kontrollere vor Villie og lede den gjennem den Kanal, hvor Sjælen vil blive ifort den Ynde og Skjønhed, som følger af Evangeliet, der er skikket til at bringe os op til den Stilling, i hvilken vi skulle have Ret til de Velsignelser, som udflyde fra Himmelen, hvilket vil gjøre Samfundet, hvor vi boe, skjønt og herligt og tilsidst lede os til Ophoielse i den tilkommende Evighed. Evigt Liv er her, mine Venner, Brødre og Søstre; vi ere i en Deel af den Tilværelse, som er evig. Sandt, vi befinde os i den Deel, der kaldes Tid, men er denne ikke en Deel af Evigheden?

Vi have Intet som vor Eiendom,

men hvad vi have er laant eller givet os, for at vi skulle benytte det med Hensyn il Evigheden; nei, ikke engang vort nuværende Liv tilhører os. Vi betragte ikke det Liv, som vi for Nærværende nyde, med den tilbørlige Opmærksomhed, eller vi skulde forstaae, at dette er ligesaa evigt, som det, vi skulle opnaae herefter; thi vissellig, vi have ingen Tilværelse i alle Evigheder uden dette. I det tilkommende Liv ville vi være de Omvexlinger underkastede, som vi nu ere, men medens vi ere her, er det for os at forstaae at sætte Priis paa den Skjønhed og Herlighed, der ligger paa vor Sti. Vi have til at arbeide og grave i Jorden, men om vi gjøre det, skulle vi erindre, at der er noget Værdigt ved Arbeide, naar det er ledet ved den intellektuelle Magt, med hvilken Menneskene i al Guds Skabelse ere begavede for Udviklingen og Foreningen af de Elementer, der omringe os, til vor Nytte og Fordeel i den Verden, i hvilken vi leve.

Det er sandt, det Onde ligger paa vor Sti, men vi skulle arbeide for at faae alle onde Tanker fra vort Sind og stræbe at uddanne det Gode, der kommer formedelst Tro, hvilket er beregnet paa at udrydde disse Ting hos os, der fører nedad, istedetfor at lede os paa den Sti, som fører til evigt Liv og evig Fremadskriden baade her og i den tilkommende Verden.

Vi leve her, og at udføre de daglige Pligter samt lægge en Grundvold, der sikkert vil føre os gjennem dette og berede os for det tilkommende Liv, er de Sidste-Dages Helliges nuværende Pligter. Det er ogsaa vor Pligt at adlyde de Principer, der ere aabenbarede formedelst Lydighed til Jesu Christi Evangeliums Fylde. Dersom vi bestandigen ville være trofaste og søge efter de Principer, der ere skikkede til at ophøie os her, da skulle vi blive det herefter; men det er ikke til nogen Nytte at tænke at blive ophøiede i den evige Verden, med mindre vi her anvende disse Principer paa vor Opførsel.

Dersom vi formode, at vi kunne gaae lige fra dette Liv ind i Guds Rige og opnaae Ophøielse, naar vi vare fulde af Hykleri og Løgn, da tage vi storligen feil; et saadant Levnetsløb er ikke skikket til at føre til et saadant Resultat. Dersom vi ønske at blive ophøiede, maae vi sætte de Principer i Udøvelse, der ere skikkede dertil i deres Natur, og hvilke ere os givne gjennem den Almægtiges Inspiration. Saaledes vil der i dette Liv blive dannet en Karakteer, som vil vedblive i det tilkommende.

Jeg bifalder den Mening, der er udtrykket af Broder Bagliss, som talede før mig, at det er vor Pligt at gjøre Alt, hvad vi kunne for at udsprede Evangeliets Sandheder og at pryde vort Sind med disse, at vi maae forene disse Principer for at danne en Forbindelse med Himmelen, hvilket vi have en gunstigere Leilighed til at gjøre i disse fjerne Dale, end de Hellige have, der ere adspredte iblandt Jordens Nationer.

Lægger Mærke til den Magt, vi have paa Jorden til at styre og lede ved gradviis overalt at udsprede de Principer, hvilke vi have modtaget, indtil endeligen Retfærdighed skal spredes over og skjule Jorden, tilintetgjøre de Ugudeliges Magt, binde Satan og kaste ham bort fra Jorden, ligesom der har været talet af de hellige Skribenter.

Jeg antager, det vil blive udført paa denne Maade, ved at opfylde Maalet for vor Skabelse i Sandhed og Eenhed, samt ved at udføre de af Præstedømmets Ordinantser, som den Almægtige vil finde for godt at give Befaling om. Det er for os at berede os til at vandre paa den Vei, der skal blive udpeget for os, og at

gaae og udføre enhver Handling, som vi skulle blive befalede gjennem Guds Tjenere, hvilke han har bestikket til at styre, lede og ordne, paa det hans Hensigter maatte blive udførte idetmindste i Bjergegenes Dale, hvor han har beredt et Asyl for sit Folk.

Dette Rige er nu oprettet, forsaavidt som det har Magt til at regjere, og der er intet andet Sted paa Jordens Overflade, til hvilket gode Mennesker, der ønske at fremme Dyd og Retfærdighed, kan samles uden her, hvilket er udført ved det Evangelium, som vi have annammet. Andre Samfund have deres Institutioner, af hvilke nogle ere meget gode, men der er en for stor Overvægt af Fordærvelse, fra hvilken de, som ville gjøre Godt, ikke have Magt til at frigjøre sig selv.

Der er en ubegrændset Magt til at gjøre Ondt, hvilken de Ugudelige benytte til at undertrykke de Svage, de Fattige og de Oprigtige af Hjertet, som de regjere ved Præstelist, Regjeringskunst og enhver anden ugudelig Kunst, som Menneskene i deres Fordærvelse kunne opfinde, saa at det kunde synes næsten umuligt selv for den Almægtige at oprette sit Rige og frelse sit Folk uden at unddrage dem fra de ugudelige Nationer.

Folk komme her og have fuld Handlefrihed; — de kunne leve efter deres hellige Religion eller lade det være; — de kunne være oprigtige, trofaste og sanddrue, eller de kunne forkaste disse Principer og hengive sig til det Onde; — de have den fuldkomneste Frihed til at udøve deres frie Villie. Vi forvente alligevel, at de, som komme her, ere Saadanne, der have besluttet hos sig selv at gjøre Guds Villie og følge deres Raad, som han har udvalgt til at regjere sin Kirke og sit Rige. Vi have Aarsag til at troe dette, men naar vi betragte det Forbigangne, ere vi forvissede om, at Somme maae være komne her i en anden Hensigt. Nogle af os ere tilbøielige til at forglemme, at vi skulde forsyne og pryde vore Sjæle med en omfattende Kundskab om Evangeliet, hvilket vi hellere skulde gjøre end vente, at nogen særdeles stor og mægtig Indskydelse skulde udføre det for os. Undertiden finde vi Folket skjødesløst med Hensyn til deres Pligter i denne Henseende, og Satan er allevegne rede til at tage Fordeel af en saadan Leilighed. Vi skulde ikke være ligegyldige og tabe Evangeliets Rustning, sigende: at dette er ingen Fordeel for mig. Nei, mine kjære Brødre, det vil være en Fordeel og Velsignelse for os Alle, dersom vi ære Guds Rige og leve efter dets Grundsætninger; men om vi ikke gjøre dette, vil det dog alligevel rulle frem, enten vi gaae med eller ikke.

Vi have ingen Ret til at vise Ligegyldighed med noget Princip, som er aabenbaret i dette Rige, men vi skulle føle Interesse i enhver Ting, der er os forelagt, paa det at vi kunde være til nogen Nytte og Fordeel for Kirken, og vi skulle anvende vore Dage saaledes, at vi maatte blive kaldte til at virke. Jeg beder Gud, at hjælpe os dertil ved at give os sin Aand til at styrke vort Sind, at vi maatte overvinde det Onde, at vi maae søge at gjøre Alt, hvad der er Godt, for at sikkre os den Hjælp og Bistand, som vil sætte os istand til at bringe vor Aand reen og hellig tilbage i hans Nærværelse, der gav os den; at vi ikke maae give Satan Magt over os eller styrke den Kjæde, han formedelst Faldet har faaet, og hvori han søger at holde Menneskeslægten, men vi skulle overvinde det Onde saavidt, som det er muligt. Vi skulle søge at komme i Besiddelse af den Kundskab og Indsigt, hvilken har været omtalt som opnaaet af Jareds Broder, hvis Tro var saa stor, at Herren ikke kunde hindre ham fra at see indenfor Sløret. Hvorfor? Fordi han

var kommen i Besiddelse af de Principper, der fører til Ophøielse, saa at han kunde see hiinsides den menneskelige Synskreds, og Herren kunde ikke holde ham fra at trænge bag Sløret.

Dersom vi have noget Herligt, da have vi til at passe paa det, og vi skulde ikke lade Djævelen regjere over os, men pryde vort Sind med vore dydige Handlinger og vore Legemer med vore egne Hænders Arbeide. Dersom vi tage en saadan Retning, vil Herren hjælpe os til at stille Elementerne, der ere til Menneskeslægtens Velfærd og Beqvemmelighed, inden vort Omraade. Under Israels Børns Reiser lod han Manna regne ned over dem, paa det at de ikke skulde have til at arbeide i Ørkenen, og forordnede, at deres Klæder ikke skulde opslides, men med Undtagelse af dette og nogle faa andre Tilfælde veed jeg ikke, at han nogensinde har hjulpet noget menneskeligt Væsen, undtagen ved at stille Elementerne inden dets Omraade for at det af disse maatte tage deres Fornødenheder. Han har givet Magten i vore Hænder til at forene Elementerne og forsyne os med de Ting, som vi behøve, og jeg har sagt i Begyndelsen af mine Bemærkninger, at der er Værdighed i at arbeide, at frembringe de Ting af Elementerne, der ere nødvendige for vor egen Velfærd og Fremgang som fornuftige Væsener. Lader os derfor bestræbe os at forbedre den Jord, paa hvilken vi leve, og gjøre den behagelig i Guds og Menneskers Aasyn.

Maa Gud hjælpe os til at fatte og opnaae de Velsignelser, som han har i Behold for sine trofaste Hellige, er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Vi optage fra „Millennial Star" Følgende:

De Helliges fremtidige Forventninger.

Vi forstaae, at hvad de have frygtet, der ere Fjender til Guds Værk, nu begynder at skee. Det er simpelthen dette: De Sidste-Dages Hellige have begyndt at betragte sig selv som en særskilt Nationalitet, aldeles forskjellig fra alle andre Folkeslag, hvilket Resultat just er frembragt ved de samme Midler, som ere blevne anvendte for at forhindre det. Verden har arbeidet utrætteligen for at vise, at de Sidste-Dages Hellige ikke henhøre til noget anerkjendt Samfund, idet de tænke, at de derved kunde bevæge dem til at vende tilbage til deres Stilling. De have at udholde saadanne tillokkende Overtalelser, som, at dersom de kun vilde vende tilbage til de andre Samfund, skulde alt det Gamle blive forglemt, og al mulig Velvillie og Forekommenhed blive de tilbagevendende Pillegrime tildeel; men som de Hellige ikke ønske at være af Verden eller lig den, saa ere de ikke modløse paa Grund af deres afsondrede Stilling, hvorimod de glæde sig over, at deres Grundsætninger eller snarere deres Udøvelse har dannet en saa mærkelig Forandring i deres Tilstand, at den store

Masse af deres Naboer undslaae sig for at have Fællesskab med dem; thi den Kjendsgjerning er bleven vel bekjendt, at de Hellige ikke ville sætte deres Principer paa Spil for al den Fordeel, en Politiker nogensinde drømte om. Idet de Hellige, der ikke ere anerkjendte eller optagne iblandt Elementerne i den store politiske Maskine, som bestandig bruser over rundt omkring dem, saaledes ere overladte til sig selv, kunne de ikke undgaae at see fremad til den store Fremtid, der har en lykkelig Skjæbne i Behold for dem, medens de som et Folk ligesom danne Forløbere for Menneskelighedens Fremgang og Forbedring.

De Hellige skue fremad til den Tid, der svagt er tilkjendegivet af det Forbigangnes mørke Forudsigelser, da de som en mægtig Nation skulle have til at bevare Ligevægten for en stor Magt, idet de af Erfaring lære at undflye andre Regjeringers uheldbringende Svaghed, men uddanne Grundsætningerne for den himmelbaarne Samvittighedsfrihed. Medens Uro og Forvirring herske overalt, medens Statsmændenes Hjerter ere fulde af Frygt, og der mangler dem Forstand til at styre Statsskibet, see de Hellige fremad med fortrøstningsfuld Tillid, idet de troe, at Gud, som har staaet dem bi gjennem saamange Farer, endnu vil lede dem og samle Jordens Store, Vise og Ædle omkring dem for at fuldføre den store Grundvold, paa hvilken Guds Rige skal opreises i Majestæt. Da vi saa at sige staae paa Randen af store og mægtige Forandringer, kan det ikke være ligegyldigt for de Hellige at henvende deres Opmærksomhed paa et Subject, der er saa rigt paa Begivenheder, hvis Følger Ingen kan forstaae undtagen den Hellig-Aands Bistand. Det er godt for de Hellige, at de gjøre sig bekjendte med den Tanke, at de Navnkundige og Mægtige paa Jorden ville om ikke lang Tid søge hen til dem for ved deres Viisdom, Klogskab og Dygtighed at hjælpe dem i deres Arbeide med Hensyn til Gjenoprettelsen af det, der er omtalt af Propheterne, samt love evig Troskab mod den Regjering, der er os saa kjær, hvis Glands og Storhed staaer ligesom afmalet i de Helliges Sind, og som vi have lært at kalde Guds Rige. Det skulle vi søge at bevirke ved Enighed og ved stedse at beflitte os paa at gjøre Ret, paa det at vi kunde have en god Indflydelse iblandt vore Medmennesker. Ved at pleie saadanne Tanker, vil en Tilfredshedsaand hvile over deres Sjæle, som have paataget sig Evangeliets Forpligtelser; de ville i hverandres Selskab finde en fuldkommen Erstatning for hvad de maatte have forsaget. Den Ligegyldighed, som Verden udviser imod Guds Folk, vil ogsaa være en Velsignelse for os ved at lære os to store Lektier af høieste Vigtighed, hvilke ere værd at sætte Priis paa, nemlig først at stole paa Gud — og dernæst paa sig selv.

Alle Elementer, der udfordres til Fremgang, Tilvext og Udholdenhed, findes iblandt de Hellige, og de have hidindtil udviist en fortræffelig Duelighed til at regjere sig selv. Dersom de ikke havde draget Omsorg for sig selv, Andre vilde ikke have gjort det; men idet de formedelst Guds Velsignelse have været istand til at overvinde enhver Hindring, som har stillet sig i Veien for deres timelige Fremgang, have deres gamle Naboer begyndt at betragte dem med Beundring samt at tilskrive verdslig Viisdom, Klogskab og Forudseenhed den Lykke og Velvære, som de Hellige nyde, medens disse paa deres Side tilskrive det Himmelens Gunst og Velsignelser. Denne Kjendsgjerning vil tydeligen vise sig i den umiddelbare Fremtid, hvilken, eftersom den udfolder sig, klarligen vil bevise, at gjennem Tro og Bøn kan den guddommelige Bistand opnaaes ligesaavel for Regjeringer og Nationer som i Livets daglige Forret-

ninger; thi den samme store Uddeler af alt Godt, som lægger Mærke til ethvert enkelt Medlem af Menneskeslægten, naar de nærme sig ham ret, kan i sin Almagt opreise Nationer eller ydmyge dem efter sit Velbehag, eftersom han vil fremme sine Hensigter paa Jorden.

Besøg.

Onsdagen den 11te Mai havde vi den Glæde, at Broder Jesse N. Smith, der er saa vel kjendt og elsket af de Hellige i Skandinavien, ganske uventet kom hertil i Selskab med John W. Young, en af Præsident Brigham Youngs Sønner. Sidstnævnte havde tænkt at besøge flere Dele af den skandinaviske Mission, men maatte paa Grund af indtrufne Omstændigheder indskrænke dette til Malmøe og Lund. Disse Brødre forlode Kjøbenhavn for at afgaae til England den 24de samme Maaned.

Bønnen.

(Fra „Millennial Star.")

Der ere mange store Pligter, som paaligge Guds Hellige, og ingen er maaskee større eller af saadan Vigtighed som Bønnen; den fordrer en særdeles Opmærksomhed af enhver Sidste-Dages Hellig. Det er ved Bønnen, at vi nærme os Guddommen, og i Jesu Christi, Faderens Eenbaarnes Navn bede om de Ting, som vi behøve. Vi ere befalede i den hellige Skrift at bede. „Beder og I skulle faae, banker og Eder skal oplades." Jesus Christus, den ydmyge og ringe, som var født i en Stald og lagt i en Krybbe, lærte sine Disciple at bede, sigende: „Vor Fader, Du som er i Himmelen, helliget vorde dit Navn osv." Naar vi ville bede, hvad enten i Eenrum eller aabenbart, sømmer det os at nærme os vor himmelske Fader i en ydmyg Stilling med Legemet, følende vor egen Ringhed og Afhængighed af ham for hans Aands Veiledning. Dersom vi skulde nærme os til nogen jordisk Regent for at bede om nogen Gunst eller Gave, vilde vi være meget omhyggelige for at gjøre det i dyb Ærbødighed; vi vilde bestræbe os for at fremstille os for ham med en passende Adfærd og samtale med ham som en Person, der var os langt overlegen i Indsigt og Værdighed: hvormeget mere bør vi ikke føle os ydmyge, naar vi nærme os ham, der er „Kongers Konge og Herrers Herre?" Naar nogen af vore smaae Børn komme til os i Enfoldighed og Ydmyghed for at bede om Noget, — o, hvorledes blive ikke vore Hjerter stemte, og vi ere strax færdige til at opfylde deres Begjæring; desuagtet negte vi dem undertiden de Ting, som de ønske, idet vi vide, at det vilde være til Skade for dem, og paa denne Maade give vi vore Børn en Velsignelse, endskjøndt de maaskee ikke paa samme Tid kunne forstaae vore Bevæggrunde. Hvormeget mere veed ikke vor himmelske Fader efter

sin langt overlegne Kundskab og Viisdom, hvad vi staae i Trang for, og hvad han baade skal give os og holde tilbage, for at det kan være til vort Gavn. Vi læse i det nye Testamente, at uden Tro er det umuligt at behage Gud; derfor er det nødvendigt, naar vi nedknæle for at bede, at øve en stærk Tro paa Gud vor himmelske Fader, for at vi kunde faae de Gaver og Velsignelser, som han har i Behold for de Trofaste; thi „det bør den, som kommer frem for Gud, at troe, at han er, og at han bliver deres Belønner, som søge ham.“ Apostelen Paulus siger: „Beder uden Afladelse.“ Det er: Vi bør bestandigen i vort Levnet bevise vor Taknemmelighed for de Velsignelser, vi modtage af vor himmelske Fader; thi det er i ham vi leve, bevæges og have vor Tilværelse. Naar han vilde tilbageholde een af sine mindste Velsignelser fra os, vilde vi snart ophøre at være til — men vende tilbage til vor Moder Jorden. Propheten Daniel, da han blev forbudt at bede og truet med at blive kastet i Løvekulen, dersom han vedblev at kalde paa sin Gud, agtede det ikke, men fortsatte med at paakalde Herren tre Gange om Dagen, ligesom han tidligere havde gjort, og hvad blev Følgen? Herren sendte sin Engel og tillukkede Løvernes Mund, saa at de ikke kunde tilføie ham nogen Skade. De tre unge Mænd bade til Gud og bleve frelste i den gloende Ovn. Vor elskede Prophet og Martyr, Joseph Smith, modtog formedelst kraftig Bøn Nøglerne til den sidste Uddeling, og blev mange Gange ved at paakalde Herren, naar han var omringet af sine Fjender, udfriet af deres Hænder paa en vidunderlig Maade. Vi ere blevne lærte at kalde paa Herren i Bedrøvelsens Dage, og han vil høre os; men dersom vi forglemme ham i vor Medgang, lader os drage Omsorg for, at han ikke forglemmer os i vor Ulykke. O, hvor herligt og opmuntrende er det ikke for Sjælen, at man for en kort Tid unddrager sig fra Verdens Omsorger og Forstyrrelse, gaaer ind i sit Lønkammer og lukker Døren for at samtale med vor himmelske Fader og udøse vor Sjæl for ham; — dette giver os Kraft til nøiagtigere at opfylde vore Pligter og til med Iver og Glæde at gaae fremad mod det høie og hellige Maal, hvortil vi ere kaldte; det opmuntrer Sjælen og bringer os til at glæde os i Gud vor Frelser. Maatte vi bestandigen findes paa Pligtens Sti, altid ydmyge og flittige til Bønnen, at vi maatte være istand til at sige med David: „Takker Herren for hans Godhed; thi hans Miskundhed varer evindelig.“ Maatte vi blive bragte tilbage til Guds, vor Faders, Nærværelse ved at benytte det Privilegium, vi have dertil, ved Lydighed til ethvert Princip, der er aabenbaret til vor Frelse, er min bestandige Bøn og Begjæring.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1839. (Fortsat fra Side 254.)

Derpaa gik han over til at bevise, at ingen Bedrager vilde forsøge paa at gjøre saadanne Løfter, som dem, der omtales i Mormons Bog paa flere Steder.

Han gjorde sine Bemærkninger paa en meget tilfredsstillende Maade og bar til Slutning Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed.

Efter Middag blev Forsamlingen igjen aabnet med Bøn. Ældste John Taylor talte om denne Uddeling af Evangeliet og om den anden Engel, Johannes saae, der havde det evige Evangelium at forkynde. Han bar Vidnesbyrd om Mormons Bogs Troværdighed.

Ældste Woodruff talte i Særdeleshed til Opmuntring for de Hellige, hvorefter han ogsaa bar Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed.

Dernæst fremstod Ældste Orson Hyde, som, idet han henpegede paa sit eget Fald, formanede Alle til Udholdenhed i de Ting, som høre Gud til, sagde, at han var enig med sine Brødre, bar Vidnesbyrd angaaende den Kundskab, han havde om Sandhen, og talte om den Elendighed, der rammer dem, som falde fra den.

Ældste Brigham Young gjorde nogle meget passende Bemærkninger og aflagde ogsaa Vidnesbyrd om Sandheden af disse Ting; han opfordrede dem, som endnu ikke havde adlydt Evangeliet, at komme frem og blive døbte, hvorpaa tre Personer betjendtgjorde deres Beslutning at ville give Afkald paa Verden og paatage sig Jesu Christi Navn. Een Broder fik Haandspaalæggelse, hvorefter

Præsident S. Rigdon talte til Forlingen paa en rørende Maade og beviste klarligen, at det ikke maatte være en ringe Ting, som kunde bevæge Mænd til at forlade deres Familier og Hjem for at reise overalt paa Jorden midt under Forfølgelser og Prøvelser, som bestandigen følger dette Evangeliums Prædiken; derpaa henvendte han sig til de Tolv og gav dem nogle Raad og trøstede dem, saavidt det stod i hans Magt. Jeg bad de Tolv om deres Forbønner og lovede at bede for dem.

Det var en stor og agtværdig Forsamling; et stort Antal, som ikke hørte til Kirken, var nærværende. Den meest fuldkomne Orden herskede hele Tiden. Forsamlingen blev sluttet Klokken halv sex, og derpaa begave vi os til Vandet, hvor tre Personer bleve døbte og confirmerede.

Mandag, Tirsdag og Onsdag den 8de, 9de og 10de var jeg sammen med de Tolv for i Forening med dem at udvælge Sange til en Psalmebog, som vi agtede at udgive. Omtrent ved denne Tid udbrød der Sygdom blandt Brødrene saavelsom blandt Indbyggerne paa dette Sted, saa at denne og den følgende Uge for størstedelen blev anvendt til at besøge de Syge og salve dem. Nogle havde Tro nok til at blive helbredede, Andre ikke.

Søndag den 21de var der ingen Forsamling paa Grund af Regnveir og den Sygdom, som var blandt de Hellige; men mange af de Syge bleve paa denne Dag opreiste ved Guds Kraf, idet Israels Ældster salvede dem i Jesu Christi Navn.

Mandag og Tirsdag, den 22de og 23de. Salvelsens Ordinance, blev udført paa de Syge med stort Held, men dog vedblive Mange at være syge, og nye Tilfælde indtræffe daglig.

Søndag den 28de blev der igjen holdt Forsamling. Ældste Parley P. Pratt prædikede om Israels Indsamling. Om Eftermiddagen talte Orson Pratt til de Hellige om Nødvendigheden af at holde Guds Befalinger, hvorefter jeg formanede dem til at bringe Orden i deres Huse, at rense det Indvendige i Fade og Bægre samt til at møde næste Søndag for at deeltage i Sacramentet for derved at vise vor Lydighed til Ordinancerne, paa det at vi ved Guds Kraft maatte blive istand til at modstaae Ødelæggeren, og at de Syge maatte blive helbredede.

Hele denne Uge blev for største Delen tilbragt blandt de Syge, som i Almindelighed igjen begyndte at gjenvinde deres Helbred og Kræfter.

Søndag den 4de August kom de Hellige sammen til Bedeforsamling og for at nyde Nadveren. Jeg talte til dem angaaende Nødvendigheden af at være retfærdige og rene af Hjertet for Gud. Mange af de Andre talte ogsaa; i Særdeleshed udtalte nogle af de Tolv, som vare nærværende, deres Beredvillighed til at udføre deres Mission til Europa foruden Pung og Taske. Nadveren blev administreret, Ydmyghed og Enighed herskede og der blev vedtaget, at de Tolv skulde gaae ud, saasnart som muligt, og at de Hellige skulde sørge for deres Familier medens de vare fraværende.

Commerce, Hancock County,
Illinois, den 5te August
1839.

Kjære Herre!

Jeg er bleven opfordret at skrive Dem til paa de Tolvs Vegne, da det just nu stunder til den Tid, da de skulle afreise til England, og underrette Dem om, at „denne Ting," som De har tænkt passende at skrive som en Aabenbaring „til Kirken i Alston og Grenene rundt omkring," hvor De havde Bestyrelsen, „allerede er kommen til hele Kirkens Kundskab," baade her og paa andre Steder; og for at De ikke skulde have nogen Tvivl desangaaende, saa sende vi Dem en Copi af Deres Aabenbaring til denne Deel af Kirken.

Jeg er, min Herre, med al Agtelse Deres oprigtige

James Mulholland.

E. S. Esaias 50de Capitel 10de og 11te Vers. Jeg føler ogsaa for mit eget Vedkommende Lyst til at sige, at jeg oprigtigen ønsker, at De, min Herre, og alle vore Venner i Far West snart maatte faae see, at I vandre i Skinnet af en Ilds Flammer, som I selv have optændt, og at I maatte vende om og frygte Herren samt lyde hans Tjeneres Røst for derved at undgaae den Dom: „I skulle ligge ned i Smerte."

J. M.

Til
Hr. Isaac Russell, Far West, Missouri.

Fredag den 9de blev en Conference afholdt i Broder Caleb Bennets Huus i i Monmouth County, New Jersey Stat. Ældste John P. Green præsiderede. New York og Brooklyn Grene bleve af Præsidenten fremstillede, som staaende i godt Forhold. I denne Conference bleve følgende Grene repræsenterede af Ældste Ball: Shrewsbury, New Jersey, havde tyve Medlemmer; Montage havde tre; Minissink, New Hampshire, to; Albany otte, og Holliston, Massachusetts, havde sexten Medlemmer. Ældste Dunham repræsenterede Hamilton Green i Madison County, der havde sex og fyrgetyve Medlemmer, og Samuel James fremstillede Leechburgh Green i Pennsylvania, der havde fyrgetyve Medlemmer.

Søndagen den 11te bivaanede jeg Forsamlingen om Formiddagen og hørte en Prædiken af Parley P. Pratt. Om Eftermiddagen blev Een døbt og Fire confirmerede, nemlig: Broder Hibbard, hans Hustru samt hans lille Søn og Datter. Sacramentet blev uddeelt.

Denne Uge tilbragte jeg for det Meste med at besøge de Syge; Sygdommen var meget i Aftagende.

Søndag den 18de red jeg ud om Formiddagen. Orson Pratt prædikede om Skabelsen, og Tre bleve døbte. Om Eftermiddagen bleve Tre confirmerede og Een ordineret til Ældste.

Denne Uge blev ogsaa tilbragt blandt de Syge. Kirken kjøbte firsinstyve Acre

Land af William White for fire tusinde Dollars. Dette Jordstykke laae lige nord for Hugh Whites Eiendom.

Søndagen den 25de bivaanede jeg Forsamlingen. Sygdommen var fremdeles i Aftagende.

Torsdag den 29de begave Ældste Parley P. Pratt med Familie, Orson Pratt og Hiram Clark sig paa Reisen til deres Mission i England. De kjørte i deres egne Vogne med to Heste en Vei af omtrent fem hundrede og firsindstyve Miil (engl.), gjennem Illinois, Indiana og til Detroit, Hovedstaden i Michigan, beliggende nær ved den vestlige Ende af Eriesøen.

Løverdag den 31te. Værket gaaer hurtigt frem i England. Ældste Richards gik denne Dag til Staffordshires Pottemagerier. Præsidenterne Fielding og Clayton besøgte Grenene og satte mange af dem i Orden, samt ordinerede Mange, som vare flittige, til Præstedømmet til at prædike Evangeliet, hvilket de havde god Leilighed til om Søndagen i de omkringliggende Landsbyer.

Søndagen den 1ste September var jeg nærværende i Forsamlingen og talte angaaende nogle Feiltagelser i Parley P. Pratts Skrivelser. Denne Uge aftog Sygdommen meget.

Mandagen den 9de og det Meste af den øvrige Deel af Ugen anvendtes til at besøge de Syge og til at uddele det Landstykke, hvorpaa vor nye Stad skulde anlægges.

Commerce, Illinois, den 11te September 1839.

Kjære Broder Galland!

Vi have havt megen Fornøielse af at modtage Deres Skrivelse af 24de Juli sidstleden og erfare deraf, at De og Deres Familie med Helbred og i Sikkerhed ere ankomne til Chillicothe. Vi erfare, at I have undgaaet et meget alvorligt Tilfælde, og utvivlsomt maae vi erkjende, at Gud har havt sin Haand med i denne Sag, endskjøndt ubemærket af nogen Dødeligs Øine. Tid og Erfaring vil lære os mere og mere, hvor langt lettere Løgn i Almindelighed vinder Tiltro blandt Menneskene end Sandheden, i Særdeleshed med Hensyn til Frelsens Plan. Det ligefremme, simple Jesu Christi Evangelium har aldrig været antaget eller anerkjendt som Sandhed undtagen af nogle Faa, blandt hvilke „ikke ere mange Vise efter Kjødet, ikke mange Mægtige, ikke mange Fornemme;“ medens Mængden har tilfredsstillet sig selv med deres egne eller ved Antagelsen af Andres Meninger overeensstemmende med deres Kløgt, Philosophie, Formularer og Politik, eller deres Fiinhed maa have tiltrukket sig deres Opmærksomhed eller er faldet i deres Smag. Men, min Herre, blandt de mange Kjendetegn, hvorefter vi maae bedømme disse Tings Forfængelighed, ville vi finde Eet fremherskende, nemlig at saadanne Individer tage Æren til sig selv paa Grund af deres egen Viisdom og det Arbeide, de have udført, medens de ydmyge Hellige give al Æren til Gud vor Fader og hans Søn Jesus Christus, „hvis Aag er gavnligt, og hvis Byrde er let,“ og som sagde til sine Disciple, at medmindre de bleve ligesom smaae Børn, kunde de ikke indkomme i Himmeriges Rige.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Den 9de Mai var der ved Øen Helgoland en Træfning mellem to østerrigske Fregatter og to preusiske Dampkanonbaade paa den ene Side, samt to danske Fregatter og en Korvet paa den anden. De Danske vandt en fuldstændig Seier. Kampen varede over to og en halv Time, hvorefter den allierede Eskadre maatte søge at redde sig til Øen Helgoland, da der var kommet Brand i en af de østerrigste Fregatter. De Danskes Tab var 14 Døde og 54 Saarede, hvorimod Østerrigernes Tab var omtrent 170 Døde og Saarede. De danske Døde bleve begravne i Christiansand, paa hvis Hospital ogsaa de Haardtsaarede bleve indlagte. — Samme Dag blev der paa Conferencen, der er samlet i London angaaende Krigen i Danmark, sluttet en Vaabenhvile, som skulde træde i Kraft den 12te næstefter og vare een Maaned. — Fra Krigens Begyndelse indtil Vaabenhvilen ere der faldn i Slag eller siden døde af deres Saar 82 danske Officerer, deriblandt een eller to Marineofficerer.

Amerika. Fra New York mældes under 7de Mai, at den konfødererede General Forrest har taget Decatur i Tenesee og ladet hele Besætningen myrde.

Blandinger.

Jordklodens Folkemængde angives til eet tusinde Millioner, der tale tre tusinde og fire og tredsindstyve Sprog samt have fem hundrede forskjellige Religioner.

„Bedre at være alene end i slet Selskab.“ Sandt nok, men uheldigviis ere der Mange, der aldrig ere i saa slet Selskab, som naar de ere alene.

En Mand, der blev beklaget, fordi hans Hustru var løbet bort, svarede: „Beklag mig ikke, førend hun kommer tilbage igjen.“

En Herre sagde en Morgen til sin Kokkepige: „De Æg, Du har kogt, ere saa haarde som Jernkugler, hvor længe vare de i Vandet?“ „Netop ni Minuter, min Herre.“ „Men sagde jeg Dig ikke, at Du blot skulde koge dem i tre Minuter?“ „Jo, min Herre, tre Minuter for hvert, og eftersom der vare tre Æg, bliver det altsaa tilsammen ni Minuter.“

Pigens Overgang til den alvorligere Qvindestand. Der er en rørende Ynde i det straalende Blik af en Pige, der saa at sige just staaer paa Grændsen af sin Ungdom for at begynde det mere alvorlige qvindelige Liv. Hun ligner Morgenduggen og Blomsterne, der staae i deres fulde Pragt, naar hun i sin lidenskabelige, livlige Aand ivrer jublende fremad i lyksalig Forudnydelse; men det virkelige Liv med dets Sorger og Gjenvordigheder indtræder lidt efter lidt, og ligesom Dugdraaberne bortdunste og Blomsterne henvisne for Solens brændende Straaler, saaledes hensvinder ogsaa hendes Haab. Altfor ofte er det søde Smiil inden Middagstiden forvandlet til længselsfulde Blikke efter Aftenens Ro og Hvile.

Lovsang.

Kjærlighed, Lys og Magt
Har Himlen til os bragt,
Mørket med dets Vee
Adspredet vi skal see.
Haleluja.

Fra Himlen Englen kom,
Forkyndte Verdens Dom,
Og Frelse Magten gav
At gaae fra Hav til Hav.
Haleluja.

Nu Zions sikkre Ly
Tilbyd's fra By til By,
Thi Babels Fald er nær,
Det Budskab Engle bær.
Haleluja.

Nu, Fader, vi attraaer
Gjøre, hvad vi formaaer
Med Gjerning og med Bøn,
At blive liig din Søn.
Haleluja.

Vi os sammenklynge,
Jesus vi lovsynge;
Han nu Love giver,
Stedse Konge bliver.
Haleluja.

Vort Blik det er nu klar,
Guds Aand os oplyst har.
Med Engleskaren stor
Vi prise Gud i Cor.
Haleluja.

Oversat af
A. W. W.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Saml. L. Sprague.

Trykt hos F. E. Bording.